

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 648/16, Brno, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 3. 2014, č. j. 22 A 156/2013 - 35,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 6. 3. 2014, č. j. 22 A 156/2013 - 35 (dále jen „napadené usnesení“), jímž krajský soud odmítl jeho žalobu ze dne 20. 5. 2013 proti žalovanému na ochranu před jeho nezákonným zásahem, kterým měl spočívat v tom, že místopředseda Krajského soudu v Brně zadržoval stěžovatelova e-mailová podání, a dále se stěžovatel dožadoval určení, že sdělení téhož orgánu ze dne 30. 4. 2013 jsou pustou lží a ve svém důsledku odepřením účinného procesního prostředku. Dále se stěžovatel domáhal též toho, aby bylo témuž orgánu příkázáno neprodleně předat návrhy na určení lhůty ze dne 10. 4. 2013 a 11. 4. 2013 (St 24/11, 61 UL 16/11).

Krajský soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 17. 2. 2014, č. j. 22 A 156/2013 - 29 k odstranění vad žaloby a současně ho poučil o tom, jak je třeba vady žaloby odstranit a poučil ho také o tom, že pokud nebude žaloba v uvedené lhůtě opravena a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o žalobě usnesením odmítne.

Jak je zřejmé ze spisu, stěžovatel reagoval e-mailovým přípisem bez zaručeného elektronického podpisu, v němž pouze uvedl, že předseda Krajského soudu v Brně neví o zločinných praktikách svého zástupce. Žalovaný podle jeho názoru vše zapírá, přičemž stěžovatel se dovolává důkazů písemností vedených u Krajského soudu v Brně pod spisovými značkami Spr 2144/13, St 24/11, 61 UL 16/11j, 30 Na 13/11.

Krajský soud v napadeném usnesení uvedl, že stěžovatel uvedený e-mail nepotvrdil písemným podáním stejného obsahu a ani nedoložil originál podání, takže k němu soud nemohl přihlížet. I kdyby krajský soud k tomuto podání přihlížel, musel by konstatovat, že vady žaloby nebyly odstraněny, neboť žalobce výslovně odmítl doplnit žalobní tvrzení a ze těch stávajících nelze seznat skutkový děj v takové míře, aby bylo možno pokračovat v řízení. Z uvedených důvodů žaloba nadále trpěla nedostatky, které bránily krajskému soudu pokračovat v řízení, a proto ji ve smyslu § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odmítl.

V kasační stížnosti proti napadenému usnesení stěžovatel uvedl, že usnesení krajského soudu, jímž byl vyzván k doplnění žaloby, je zjevnou šikanou, poněvadž neprojednatelnou žalobu by krajský soud neposílal žalovanému. Dále stěžovatel nesouhlasil se stanovenou lhůtou k doplnění žaloby, jakož i s tím, že krajský soud v napadeném usnesení uvedl, že nepřihlížel k jeho doplnění žaloby zaslanému prostým e-mailem, ačkoliv podle stěžovatelova názoru nejde o podání, jímž se disponuje s řízením nebo jeho předmětem. Stěžovatel v doplnění žaloby označil důkazy a dokonce jeden připojil. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud shledal, že na straně stěžovatele a věci samé nejsou dány podmínky pro vedení řízení o kasační stížnosti, a to z následujících důvodů.

Nejvyšší správní soud v první řadě podotýká, že nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 13 a ze dne 4. 10. 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku.

K tomu je vhodné poukázat na to, že obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo

v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci. Jak je totiž zřejmé ze spisu krajského soudu, stěžovatel se opět nedomáhá ochrany žádného svého veřejného subjektivního práva, ale napadá pouze podle jeho názoru nedostatečnou komunikaci ze strany žalovaného Krajského soudu v Brně jednajícího prostřednictvím svého místopředsedy, jemuž stěžovatel přičítá tvrzené zásahy do svých práv. Jak je ale zjevné i ze stěžovatelem přiloženého přípisu místopředsedy Krajského soudu v Brně JUDr. Pavla Bachratého, žalovaný se stěžovatelem komunikoval a na jeho podání mu odpovídal. Ze samotných žalobních tvrzení stěžovatele a jejího naprosto nekonkrétního doplnění je tedy patrné, že i v této věci se jedná o bezúčelné uplatňování procesního práva bez jakékoliv materiální právní podstaty (subjektivního práva či právem chráněného zájmu stěžovatele). Tomu odpovídá i jeho kasační stížnost, v níž stěžovatel polemizuje s určenou lhůtou k doplnění žaloby a tvrdí, že jeho doplnění žaloby bylo dostatečně konkrétní a z formálního hlediska dostačující, což svědčí opět o pokračujícím obstrukčním jednáním směrem k soudu, k čemuž kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek rozhodně neslouží.

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 14. května 2014

6 As 75/2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu